

Јулија Беме • Јулија Гинзбах

ТаФити

и летећи Пензли

UNZIP

Дека + Бака

Туту ја Бави

Ковра

Краљ Кофи

господин Гого

Пензли

Јулија Беме
Тафити
и летећи Пензли

Јулија Беме и Јулија Гинзбах

ТаФити

и летећи Пензли

Авантура 2

Садржај

Најбољи пријатељи заувек	11
Тафити у опасности	16
У помоћ Тафитију	31
Веприћу, лет, лет, у широки свет!	38
Одважан пред господином Гогоом ..	50
Страх и трепет с неба	60
Један врло посебан меркат	70

Аутор: Јулија Беме
Илустратор: Јулија Гинзбах
Превод: Славица Јојић
Лектура и коректура: Тамара Ђуран
Прелом: Кристина Брачер
Уредник: Тамара Ђуран
За издавача: Асенета Хачко
Издавач: UNZIP, Суботица
Штампа: Ротографика, Суботица
Тираж: 1500

За прво српско издање © 2025 UNZIP, Суботица
Title of the original German Edition:
Tafiti und das fliegende Pinselohrschwein (Vol. 2)
© 2013 Loewe Verlag GmbH, Bindlach
Text: Julia Boehme
Illustrations: Julia Ginsbach

The proprietor expressly reserves the right to exploit the copyrighted content of this work for the purposes of text and data mining. Any unauthorized use is hereby excluded. All rights reserved.

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотеке Матице српске, Нови Сад
ISBN 978-86-82950-36-3
COBISS.SR-ID 175756041

Најбољи пријатељи заувек

Усред Африке, у пространој савани,
код великог камена, живели су меркати.
А сада су добили и новог комшију.
Поред њих се доселио Пензли. Овај
црвени речни вепар и меркат Тафити
били су најбољи и сасвим нераздвојни
пријатељи! Зато су одлучили да
ископају тунел од Пензлијевог
брлога до Тафитијеве јазбине
како би увек могли да се
посећују. Копали су цео дан.
„Још само мало шире!“,
грокну Пензли.

„Нема проблема!“ Тафити је копао из све снаге и успео да још мало прошири тунел.

Пензли је увукао стомак што је више могао, али је тунел и даље био преузак.

„Хајде да направимо кратку паузу!“, предложио је.

Тафити се сложио. А док је Пензли напољу качио лежаљке, он је отишао у оставу по

нешто да се засладе. Макар је то био план док га дека није ухватио.

„Тај колач је само за нас меркате“, опомену га строго.

„Али Пензли је мој најбољи пријатељ!“, успротиви се Тафити.

„Зар не мислиш да би требало да нађеш неког другог најбољег пријатеља?“, упитао га је дека.

„Никада!“, Тафити је одлучно одмахнуо главом. „Зашто бих?“

Дека се накашља.

„Па, знаш... Меркати се обично друже само једни с другима!“

„Какве су то глупости?!“, одговори Тафити.
„Пензли је пријатељ свима. Јеси ли видео
шта је урадио за птице ткаље?“

Дека климну главом. На дрвету на ком
су ткаље направиле гнезда, Пензли је
насликао змију. Дугачку, огромну змију, која
се увија око стабла,

као да се пење
ка крошњи.
Изгледала
је толико
стварно да
ниједна друга
змија више
није смела
да приђе
и опљачка
птичја гнезда.

„Да, да, то је било лепо од Пензлија“,
промрмљао је дека. „Али ипак – меркат и
вепар? То је стварно чудан спој!“

„Па шта?“, Тафити слегну раменима.
„Пензли и ја смо ишли до краја света¹.
Такво путовање ствара пријатељства за
цео живот!“

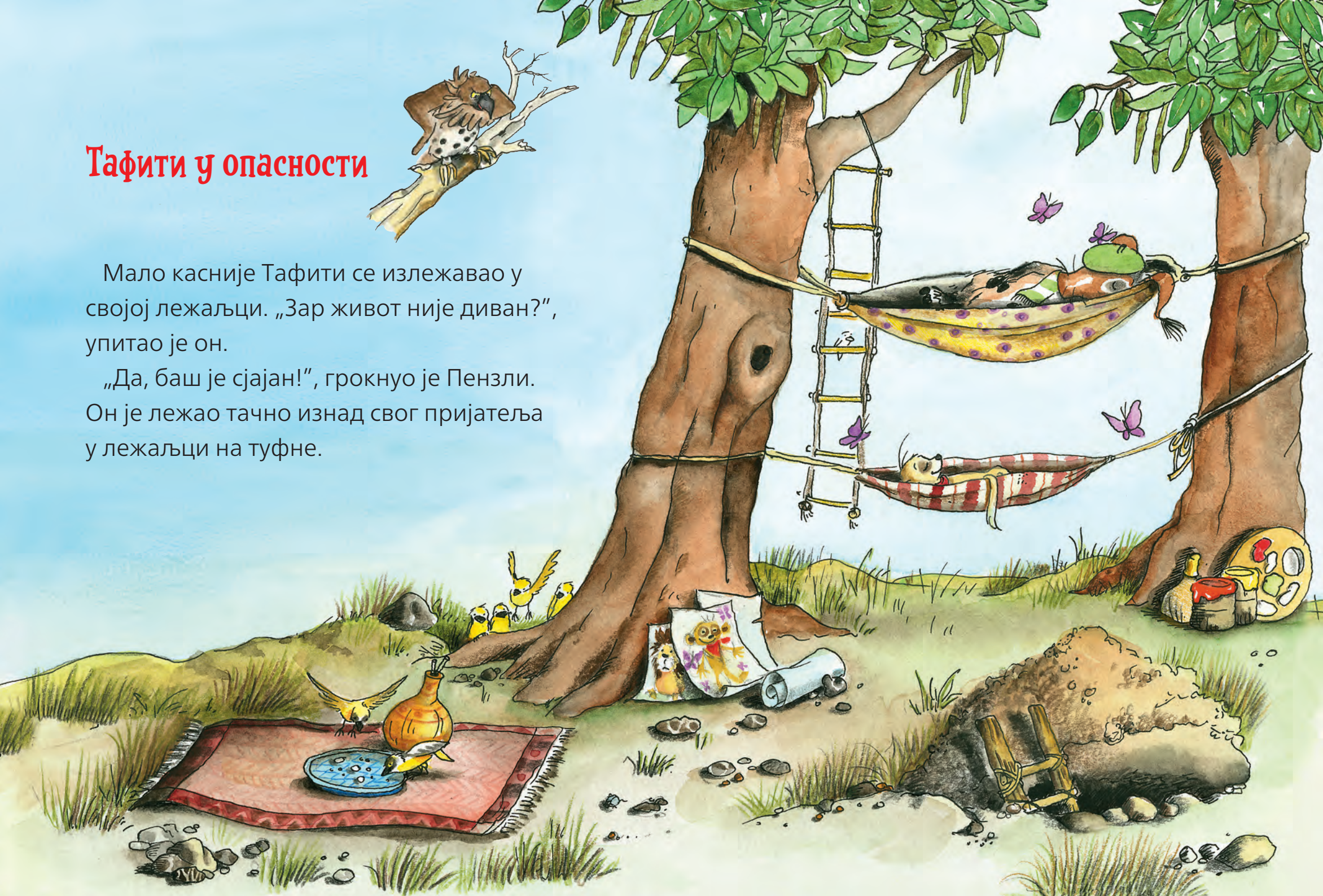

¹ О овој авантури двојице другара можеш да
прочиташ у књизи *Тафити и пут на крај света*.

Тафити у опасности

Мало касније Тафити се излежавао у својој лежаљци. „Зар живот није диван?“, упитао је он.

„Да, баш је сјајан!“, грокнуо је Пензли. Он је лежао тачно изнад свог пријатеља у лежаљци на туфне.

Тафити је шкиљећи гледао у сунце и пратио погледом једног шареног лептира. Лежаљке су се љуљушкале на поветарцу. Срећно је уздахнуо. Тек откако се Пензли доселио, може тако безбрижно да лежи напољу. Раније би то било исувише опасно.

Господин Гого би га сигурно зграбио својим огромним канџама и однео високо у ваздух. Али када Пензли окачи своју велику лежаљку између дрвећа, Тафити може мирно да лежи испод у својој малој лежаљци, сигуран да га господин Гого неће спазити.

„Мислим да ћу нешто насликати!“, рече Пензли и с муком се искобеља из своје лежаљке. Сликање је било његова велика љубав.

Зачас је донео штафелај и мешао боје.

„И? Шта ћеш данас
сликати?“, упитао је
радознало Тафити.

„Шта кажеш на то
да насликам тебе
у лежаљци?“,
рече Пензли.

Тафити забаци
руке иза главе.
„Само напред!“

Пензли умочи
своје десно уво
у боју. Практично
је кад увек носиш
своје пензлице са
собом. Нагну главу,
зашкиљи очима,
пажљиво осмотри
Тафитија, па поче да
одмахује главом.

„А шта кажеш на то да легнеш
горе?“, упита. „Тамо је
боље светло.

Ту доле си сасвим
у сенци!“

„Важи!“ Тафити
се одмах попе у
велику лежаљку.

Пензли нагну
главу на другу
страну, опет
зашкиљи очима
и климну главом.
„Е, тако! Сад је
много боље!“

Затим задовољан
поче да слика, и
то тако добро да је
изгледало као да сам
Тафити лежи на платну.

Тафити поче да зева. Бити модел је лепо,
али и помало досадно.

Одједном сенка паде на његову њушкицу.
Зар су облаци сакрили сунце? Тафити
погледа горе. На светлоплавом небу није
било облака. Видео је само господина
Гогоа – јурио је право
на њега, као ракета.
Тафити се скамени.
Бестрага, потпуно
је заборавио на
орла! Трнци му
прођоше кроз
тело и коначно
дође себи: беж'
одавде! Брзо!
Али беше прекасно –
господин Гого је већ био изнад Тафитија.
Зграби га из лежаљке и вину се с њим
високо у небо.

„УПОМООООЋ!“, цикну Тафити.

„ТАФИТИИИ!“, заурла Пензли.

Тафити је гледао свог пријатеља како трчи
за њима, али упркос Пензлијевој снази и
величини – како може да му помогне док је
тамо доле? Морао би да има крила...

Тафити се отимао и ритао, али господин Гого га је чврсто држао.

„Зашто ниси побегао?“, изгрди га орао.

„Ја сам...“, поче Тафити, али онда застаде. Шта? Зар то није мало чудно питање за једног гладног орла?

„Зар си желео да ти побегнем?“, зачуђено га упита.

„Наравно да сам желео!“, закрешта господин Гого. „Па ви меркати увек побегнете. Не може орао више ни на шта да се ослони!“

„Чекај мало!“ Тафити на тренутак заборави да треба да се батрга. „Хоћеш да кажеш да би ти било драже да ме ниси ухватио?“

„Тако је!“, прогунђа господин Гого.

„А зашто?“, упита сада
потпуно збуњен Тафити.

„Зато што... зато
што...“, промуца орао.

„Ајде, реци већ
једном!“, наваљивао
је Тафити радознало.

„Зато што не волим
месо!“, рече господин
Гого постиђено. „Ето,
сад знаш истину.“

„Па то је сјајно!“,

узвикну Тафити и, онолико колико су му
орлове канџе то дозвољавале, промешкољи
се од среће као да игра.

Насмеја се. „Онда је ствар проста. Пустите ме
доле, па свако својим путем!“

„Е, то можеш да заборавиш“, рече орао.

„Али зашто?“, био је збуњен Тафити.

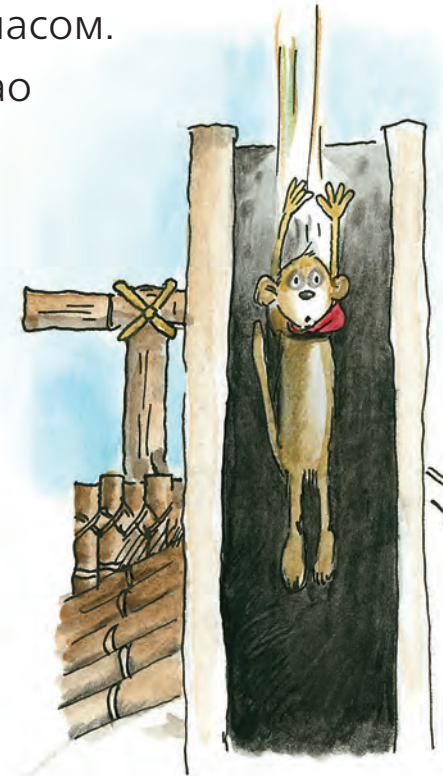
„Не могу да дозволим да ми плен побегне!
Шта би рекли остали?“, љутито прогунђа
господин Гого.

Орао је кружио изнад једног огромног
баобаба, на врху чије крошње се налазила
његова резиденција.

Господин Гого отвори канџе и испусти
Тафитија у димњак.

„Тобоган за храну!“,
повика грубим гласом.

Тафити се сурвао
низ црни оџак,
а затим је упао
право у лонац
са супом.

„Мммм, укусно!“, рече Тафити и грицну једну шаргарепу из лонца.

„Напоље!“, викну господин Гого, који је управо ушао на главна врата, а затим га извуче из лонца с поврћем.

Изгледао је веома незадовољно. „Шта сад да радим с тобом?“

„Па већ сам ти рекао – пусти ме да идем!“, понови Тафити. „Можеш да кажеш да сам ти случајно испао из кљуна или тако нешто. То може свакоме да се деси, зар не?“

Господин Гого га је сумњичаво одмеравао погледом. „Па да после свима причаш какав сам неспособни орао? Никад! Пријатељи би ми се смејали, родбина би ме се одрекла. И нико ме више не би поштовао, па чак ни ви меркати!“

Тафити пребледе. „Не бих никоме рекао ни реч“, обећа он. „Заиста!“

„Како да не!“, орао одмахну главом. „Одавде нема излаза. У то буди сигуран!“

Тафитију се заврте у глави. С господином Гогоом нема шале!

„Знаш шта?“, појави се лукави смешак на Гогоовом кљуну. „Сад кад си већ овде, могао би мало да поспремиш. Овде постаје неподношљиво!“

Да поспреми? Тафитију се хладан зној слио низ леђа. Мрзео је да поспрема. То је скоро па горе него да буде нечији ручак. Морао је да побегне! Морао је некако да се извуче! Али како?

У помоћ Тафитију

Доле, у врелој прашини саване, стајао је задихани Пензли и гледао горе према Гогоовом гнезду.

Шта да ради? Како би могао да спаси свог пријатеља? Чак и кад би умео да се пење уз дрво – а ко је још видео прасе да се пење? – до резиденције господина Гогоа могло се доћи само из ваздуха, а Пензли заиста није умео да лети.

